

IV SA/Wa 2486/12 - Wyrok WSA w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2013 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Wanda Zielińska-Baran, Sędziowie Sędzia WSA Agnieszka Wójcik (spr.) Sędzia WSA Tomasz Wykowski, Protokolant sekr. sąd. Julia Durka, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2013 r. sprawy ze skargi V. Y. na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia [...] sierpnia 2012 r. nr [...] w przedmiocie odmowy nadania statusu uchodźcy i odmowy udzielenia ochrony uzupełniającej oraz stwierdzenie braku okoliczności uzasadniających udzielenie zgody na pobyt tolerowany 1. uchyla zaskarżoną decyzję, 2. stwierdza, iż zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku; 3. przyznaje ze środków budżetowych Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na rzecz adwokat K. J. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych oraz kwotę 55,20 (pięćdziesiąt pięć 20/100) złotych, stanowiącą 23 % podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia [...] sierpnia 2012r. znak [...] Rada do Spraw Uchodźców działając na podstawie art. 34 ust. 1 pkt 1, art 19 ust. 1 pkt 1, art. 20 ust. 1 pkt 1, art. 48 ust. 2 i art. 89p ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. nr 189, poz. 1472) oraz art. 138§ 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071) po rozpatrzeniu odwołania Pana V. Y. obywatela [...] od decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców nr [...] z dnia [...] lipca 2012 r. o rozpatrzeniu wniosku jako oczywiście bezzasadnego, o odmowie nadania statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej, o odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej i o wydaleniu z terytorium RP wobec braku przesłanek do udzielenia zgody na pobyt tolerowany, utrzymała w mocy zaskarżoną decyzję.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że organy negatywnie rozpoznawały wnioski dotyczące nadania statusu uchodźcy V. Y., zarówno jako osobie niepełnoletniej (wnioski składała jego matka Pani G. Y.).

Obecny wniosek o nadanie statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Pan V. Y. złożył za pośrednictwem Komendanta [...] Oddziału Straży Granicznej w W. Z oświadczeń Wnioskodawcy wynika również, iż w kraju pochodzenia nie był on prześladowany ani poddawany przemocy fizycznej bądź psychicznej. Nie brał udziału w działaniach wojennych. W kraju pochodzenia nie był nigdy zatrzymany, aresztowany, nie prowadzono wobec niego postępowania administracyjnego bądź sądowego, nie był też skazany wyrokiem sądu. Aplikant zeznał, że W Polsce za współudział w kradzieży dostał wyrok 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata. W czasie prowadzenia śledztwa do dn. [...]04.2011 r. przebywał w Areszcie Śledczym [...]. Ponadto, Aplikant nie zadeklarował przynależności do jakiegokolwiek organizacji o charakterze politycznym, społecznym, kulturalnym, etnicznym czy religijnym. Wskazując zasadnicze okoliczności, z powodu których ubiega się o nadanie statusu uchodźcy w RP, Aplikant

oświadczył: "Moja matka dostała pobyt tolerowany w Polsce. Przyjechałem z nią do Polski jako dziecko. Uważam Polskę za swój kraj, tu się wychowałem, nie pamiętam swojego ojczystego kraju. Chciałbym tu zostać skończyć szkołę i założyć rodzinę", (yide k. 12 yerte).

Pani Y. G., ze względu na ochronę praw swoich dwóch małoletnich synów, dn. [...] kwietnia 2011 r. decyzją Szefa Urzędu nr [...] otrzymała zgodę na pobyt tolerowany. (Wojewódzki Sąd Administracyjny, wyrokiem z dnia 01.02.2007 r. (sygn. akt V SA/Wa 9 19/06) uchylił decyzję Rady ds. Uchodźców w części utrzymującej decyzję Prezesa z dn. [...].12.2005 r. nr [...] w zakresie nakazującym opuszczenie Stronie terytorium Polski zaś w pozostałej części skargę oddalił. Cudzoziemka złożyła skargę kasacyjną do NSA. Wyrokiem z dnia 08.08.2008 r. (sygn. akt II OSK 812/07) Naczelny Sąd Administracyjny skargę kasacyjną oddalił. W związku z powyższym, w dniu 06.01.2009 r. Rada do Spraw Uchodźców uchyliła zaskarżoną decyzję w części dotyczącej nakazu opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przekazała sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.). Ojciec Wnioskodawcy - Pan Y. A. dn. [...] października 2011 r. otrzymał decyzję Szefa Urzędu nr [...] o odmowie nadania statusu uchodźcy, odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej i udzieleniu zgody na pobyt tolerowany (ze względu na zasadę jedności rodziny).

W dniu 19 lipca 2011 r. zostało przeprowadzone przesłuchanie Strony na temat przyczyn i okoliczności opuszczenia kraju pochodzenia oraz spodziewanych prześladowań, których może doświadczyć ze strony władz państwowych, bądź innych podmiotów. Przesłuchanie miało również na celu ustalenie więzi rodzinnych Ww. na terytorium RP. Cudzoziemiec miał możliwość przytoczenia okoliczności i dowodów, uzasadniających podstawę jego działania. Za zgodą Wnioskodawcy przesłuchanie przeprowadzono w zrozumiałym dla niej języku polskim. Aplikant został uprzedzony o odpowiedzialności karnej wynikającej z artykułu 233 1 Kodeksu Karnego za składanie fałszywych zeznań, a po zakończeniu odczytano mu protokół w celu wyjaśnienia ewentualnych nieścisłości. Wnioskodawca nie zgłosił żadnych zastrzeżeń, co do tłumaczenia i przebiegu przesłuchania. Oświadczył, iż treść przekazywanych informacji była dla niego zrozumiała i potwierdził zeznania własnoręcznym podpisem. Cudzoziemiec nie przedstawił żadnych dowodów rzeczowych w sprawie, nie zażądał również przesłuchania świadków.

W toku przesłuchania Wnioskodawca oświadczył, iż z [...] wyjechał 6 lat temu z rodzicami i bratem M., miał wtedy 14 lat. W kraju pochodzenia nie pozostał nikt z jego rodziny. Rodzice i bracia przebywają legalnie w Polsce. Pan V. Y. zeznał, że po przyjeździe do Polski od razu dostał się do klasy gimnazjum, które ukończył zdając egzaminy gimnazjalne. Obecnie od trzech lat pracuje w Służbie Oczyszczania Miasta i mieszka z rodzicami. Zapytany o to "czy wie jak wygląda teraz życie w [...]" odpowiedział: "Z Internetu wiem, że jest źle: bieda, korupcja, policja, narkotyki". Aplikant zeznał, że wniosek o nadanie statusu uchodźcy złożył, ponieważ chce zostać w Polsce:,, Mam tu przyjaciół, gram w piłkę, podoba mi się tu i nie chcę wyjeżdżać.(...)Chciałbym też w Polsce się uczyć, a do tego potrzebują dokumentów "(akta. sprawy s. 32-33). Ww. na pytanie czy był w [...] prześladowany zeznał: "W pewnym sensie tak. W szkole była większość muzułmanów, więc musiałem się do nich dostosowywać. Bywało, że się kłóciliśmy w szkole biliśmy. Odbili mi nawet nerki.(...) Ogólnie kłóciłem się z innymi dziećmi- [...], wyzywali mnie dlatego, że jestem [...]"(akta sprawy s. 3 1-32). W dniu [...] lipca 2011 r. zostało przeprowadzone przesłuchanie matki Strony - Pani G. Y. na temat przyczyn i okoliczności opuszczenia kraju pochodzenia oraz spodziewanych prześladowań, których może doświadczyć ze strony władz państwowych, bądź innych podmiotów. Przesłuchanie miało również na celu ustalenie więzi rodzinnych jej najstarszego

syna na terytorium RP.

Za zgodą Świadka przesłuchanie przeprowadzono w zrozumiałym dla niej języku polskim. Ww. została uprzedzona o odpowiedzialności karnej wynikającej z artykułu 233 1 Kodeksu Karnego za składanie fałszywych zeznań, a po zakończeniu odczytano jej protokół w celu wyjaśnienia ewentualnych nieścisłości. Pani G. Y. nie wniosła żadnych zastrzeżeń co do treści protokołu przesłuchania. Pani G. Y. zeznała, iż w Polsce mieszka razem z mężem i trzema synami. Zarówno ona jak i jej mąż oraz najstarszy syn – V. pracują i wspólnie utrzymują wynajmowany w W. dom. W/ w. oświadczyła, iż chciałaby, aby mąż i syn zalegalizowali swój pobyt na terytorium RP.

W dniu [...] lipca 2012 r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał decyzję nr [...] o rozpatrzeniu wniosku jako oczywiście bezzasadnego, odmowie nadania Panu V. Y. statusu uchodźcy, odmowie udzielenia mu ochrony uzupełniającej oraz o wydaleniu Pana V. Y. z terytorium RP; o odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej oraz o wydaleniu z terytorium RP wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności udzielenia zgody na pobyt tolerowany. W uzasadnieniu decyzji stwierdzono, że Pan V. Y. nie spełnia przesłanek, o których mówi Konwencja Genewska dotycząca statusu uchodźców i jednocześnie iż nie może być on objęty żadną formą ochrony międzynarodowej.

Następnie Pan V. Y., złożył, w terminie, do Rady do Spraw Uchodźców, odwołanie od decyzji wydanej przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Wnioskodawca wystąpił o uchylenie przedmiotowej decyzji i objęcie go ochroną międzynarodową. Decyzji organu I instancji Pan V. Y. zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego: art. 13 ust. 1, art. 15 oraz art. 97 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2003 r. nr 128, poz. 1176 z późn. zm., dalej: ustawa o ochronie),
2. istotne naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tzn. art. 7, art. 77, art. 80 k.p.a. poprzez niewłaściwe i niewyczerpujące przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz art. 107 §3 k.p.a. poprzez wadliwość uzasadnienia decyzji.

Cudzoziemiec podkreślił ponadto, że na terytorium RP przebywa legalnie jego matka - Pani G. Y. oraz ojciec - Pan A. Y., a także dwóch braci. Wymienieni posiadają zgodę na pobyt tolerowany na terytorium RP. Strona wskazała, że [...] nie mieszka już żaden członek jej rodziny. Cudzoziemiec ocenił, że, wydalenie osoby z kraju, w którym mieszkają bliscy członkowie jej rodziny, może oznaczać naruszenie prawa do poszanowania życia rodzinnego zagwarantowanego w art. 8 EKPC. W dalszej części odwołania Pan V. Y. podkreślał, że w kraju pochodzenia nie ma żadnych krewnych, od 14. roku życia przebywa w Polsce, obecnie jest słuchaczem liceum profilowanego. Cudzoziemiec wykluczył możliwość utrzymywania kontaktów rodzinnych na terytorium kraju pochodzenia z krewnymi posiadającymi zalegalizowany pobyt na terytorium RP.

Wreszcie Pan V. Y. ustosunkował się do podniesionego w decyzji faktu popełnienia przestępstwa - stwierdzając zachowanie to zdaniem Szefa Urzędu świadczy na moją niekorzyść Pragnę zauważyć, iż względy porządku publicznego mogą stanowić podstawę odmowy udzielenia ochrony, jednak

tylko w sytuacji, gdy cudzoziemiec dokonał poważnych i powtarzających się przestępstw (...). Złamałem polskie prawo jednokrotnie, włamałem się do samochodu i ukradłem z niego torebkę, za co zostałem prawomocnie skazany. Wykonanie kary mi wymierzonej zostało warunkowo zawieszona na okres 3 lat. Nie wydaje się zatem, żeby popełnione przeze mnie przestępstwo spełniało przesłanki powtarzających się (był to jednokrotny incydent). Za popełnione przestępstwo zostałem prawomocnie skazany i ukarany - organy władzy zatem nie powinny podwójnie penalizować popełnionych przez cudzoziemca czynów: najpierw poprzez orzeczenie sądu, a potem odmowę udzielenia mu ochrony (zwłaszcza że popełniony przeze mnie czyn nie ma charakteru poważnego i powtarzającego się przestępstwa).

Rozpatrując odwołanie Pana V. Y., Rada do Spraw Uchodźców wskazała, iż w świetle art. 1 A wspomnianej Konwencji, nadanie statusu uchodźcy byłoby uzasadnione w razie stwierdzenia, że w kraju pochodzenia osoba ubiegająca się o ten status jest narażona na prześladowanie z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub przekonań politycznych, albo też byłaby zagrożona takim prześladowaniem w razie powrotu do kraju pochodzenia. Na podstawie zgromadzonych w postępowaniu materiałów można stwierdzić, że Wnioskodawca opuścił kraj pochodzenia i ubiega się o nadanie statusu uchodźcy z innych przyczyn niż ujęte w Konwencji Genewskiej. Pan V. Y. podkreślił, iż nie chce reemigrować do [...], ponieważ od 7 lat przebywa w Polsce; ponadto w Polsce przebywa jego rodzina. Wnioskodawca po uzyskaniu dokumentów chciałby kontynuować naukę. Aktualnie zatrudniony jest w przedsiębiorstwie asenizacyjnym.

Podczas przesłuchania, które odbyło się w dniu [...] lipca 2011 r. Cudzoziemiec oświadczył, iż czuł się w [...] prześladowany ze względu na rosyjską narodowość. Dokuczaly mu w szkole [...] dzieci. Ten kontekst przesłanek pojawił się niedawno - wręcz można stwierdzić, że niechęć i kojarzenie kraju pochodzenia ze złymi wydarzeniami narasta wraz ze wzrostem dystansu czasowego, który upłynął od momentu emigracji do Polski. Trudno zatem przyjąć za wiarygodne, że Pan V. Y. pamięta kontekst zdarzeń (etniczny, a nie towarzyski) po tylu latach. Wreszcie należy także zauważyć, że Wnioskodawca opuścił [...] jako czternastolatek, w związku z czym, w kraju pochodzenia nie należał do żadnej organizacji społecznej, etnicznej, religijnej ani partii politycznej i nie prowadził działalności opozycyjnej względem władz [...]. Cudzoziemiec nie był nigdy zatrzymany, aresztowany ani skazany wyrokiem sądu. W związku z powyższym, brak jest argumentów za tym, że władze [...] bądź inne podmioty publiczne mogłyby podjąć wobec niego jakiegokolwiek działania krzywdzące na tle jego rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej, czy poglądów politycznych. Rada stwierdza, iż Pan V. Y. jest migrantem ekonomicznym, a nie uchodźcą potrzebującym ochrony w bezpiecznym kraju. Sytuacja w kraju pochodzenia Cudzoziemca została rozpoznana i oceniona w kontekście ubiegania się o ochronę międzynarodową. Charakteryzuje się ona znacznym stopniem niestabilności i dynamiki; może dochodzić do łamania praw, uznawanych za standardy w "krajach demokratycznych. W północnych obwodach [...] (w miejscowości [...]) zauważalna jest faktyczna i postępująca stabilizacja w kwestiach bezpieczeństwa.

Na podstawie analizy zgromadzonych w postępowaniu materiałów (wniosek o nadanie statusu uchodźcy, a także pozostałe materiały), Rada wyraża pogląd, że Pan V. Y. nie może zostać uznany za osobę prześladowaną w kraju pochodzenia.

Rada nie uznaje za udowodnione, aby faktycznie Cudzoziemiec mógł czuć się zagrożony w kraju pochodzenia. W ocenie Rady sytuacja materialna i osobista Pana V. Y. stała się kluczową przesłanką do emigracji z kraju pochodzenia. Dostępne informacje na temat sytuacji w kraju pochodzenia Wnioskodawcy pozwalają stwierdzić, że nie istnieje realne zagrożenie bezpieczeństwa Pana S. P. w przypadku reemigracji. Udowodniono, że Pan V. Y. nie jest i nie był osobą prześladowaną w kraju pochodzenia.

Ponadto art. 15 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP stanowi, że Cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków do nadania statusu uchodźcy, udziela się ochrony uzupełniającej, w przypadku gdy repatriacja może narazić go na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy i ze względu na to ryzyko nie może lub nie chce korzystać z ochrony kraju pochodzenia. Przywołane powyżej informacje nie wskazują, aby istniało ryzyko związane z reemigracją Pana V. Y. (vide Materiały źródłowe Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia UdSC). Ustalenia w sprawie zostały podjęte także z wykorzystaniem powszechnie akceptowanych i uznanych źródeł informacji. Ich analiza nie wskazuje, aby sytuacja w kraju pochodzenia Cudzoziemca mogła ważyć na jego faktycznym poczuciu bezpieczeństwa, a także iż władze kraju pochodzenia mogłyby uznać Wnioskodawcę za osobę wobec której podjęłyby działania o charakterze prześladowczym. Tym samym należy uznać, że nie występują podstawy do udzielenia Panu V. Y. ochrony uzupełniającej na terytorium RP.

Zgodnie z art. 97 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP, Rada do Spraw Uchodźców, jako organ rozpoznający w II instancji sprawę w postępowaniu o nadanie statusu uchodźcy rozważyła także, czy nie zachodzą przesłanki do udzielenia Panu V. Y. zgody na pobyt tolerowany w RP. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, należy stwierdzić, że nie zaistniała także żadna z przesłanek opisanych w art. 97 pkt. 1, a więc nie ma żadnych podstaw do twierdzenia, że w kraju pochodzenia mogłyby być zagrożone prawo Pana V. Y. do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, że mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu lub być zmuszony do pracy lub pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.). Postępowanie nie wykazało także, by zaistniała którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 97 pkt 2- 4 ustawy.

W kwestii art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiłkował się opinią M. A. Nowickiego dotyczącą orzecznictwa ETPC (Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo. Prawo do życia i inne prawa; t. 2; Zakamycze 2002, 5. 75): Z orzecznictwa organów Konwencji wynika, że ekstradycja, wydalenie lub deportacja obcokrajowca mogą rodzić problemy na tle art. 3 i powodować odpowiedzialność na podstawie Konwencji, jeśli istnieją poważne podstawy do uznania, że osoba, o którą chodzi znajdzie się w sytuacji rzeczywistego ryzyka tortur, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania w kraju, do którego ma być wydana lub ma wrócić. Nie wystarcza sama możliwość złego traktowania. Pan Y. Y. takich indywidualnych, realnych przesłanek nie wykazał. Zdaniem Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z oświadczeń Strony nie wynika zatem, aby po powrocie do Kirgistanu była ona rzeczywiście narażona na tortury, czy nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie. Wbrew zamieszczonym w odwołaniu konstatacjom Pana V. Y. jego wydalenie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie narusza jego prawa do życia rodzinnego w rozumieniu

Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (art. 97 ust. 1 pkt 1a w/w ustawy). W Polsce przebywają legalnie rodzice i rodzeństwo Pana V. Y., jednakże sam fakt ich pobytu w RP nie stanowi podstawy do udzielenia Aplikantowi zgody pobyt tolerowany i nie czyni niedopuszczalnym wydalenia go do kraju pochodzenia. W orzecznictwie ETPS podkreśla się, że wynikająca z art. 8 KPC z ochrona życia rodzinnego nie może być rozumiana jako nakładająca na państwo generalny obowiązek respektowania wyboru kraju pobytu oraz zezwalania ponowne połączenie rodziny na swoim terytorium. Aby ustalić zakres obowiązków państwa, należy wziąć pod uwagę konkretne okoliczności każdej sprawy. Kierując się tymi wskazaniem, nie jest wystarczające dla uzyskania zgody na pobyt tolerowany, wykazanie, że ma się jakiegokolwiek związki rodzinne w Polsce. Konieczne jest wykazanie, że niedopuszczalna (a w szczególności nieproporcjonalna) będzie ingerencja w to prawo. Wydalenie Wnioskodawcy nie ograniczy kontaktów pomiędzy członkami rodziny. Ograniczone zostaną bezpośrednie, codzienne relacje, jednakże należy uwzględnić rozwój instrumentów telekomunikacyjnych, które codzienny kontakt czynią możliwym i powszechnym. Wreszcie, warto podnieść, że trudno pieczołowicie pielęgnować rodzinne kontakty, jeśli pomimo wskazywanych przez Cudzoziemca relacji wszedł on jednak w konflikt z prawem i dokonał naruszenia przepisów. Być może odseparowanie od grupy rówieśniczej (dokonał włamania z kolegami) korzystnie wpłynie na rozwój społeczny Pana V. Y. Zgodnie z dyspozycją art. 48 ust. 2 ustawy, w przypadku, gdy nie istnieją okoliczności uzasadniające udzielenie ochrony uzupełniającej albo zgody na pobyt tolerowany, w decyzji, w której odmawia się nadania statusu uchodźcy wnioskodawcy, orzeka się o jego wydaleniu, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 48 ust. 2 pkt 1-4. W przypadku Strony nie zachodzą żadne ze wskazanych w powyższym przepisie okoliczności. W związku z tym, w świetle obowiązujących przepisów organ rozpatrujący przedmiotową sprawę orzeka o wydaleniu Wnioskodawcy z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Skargę na powyższą decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia [...] sierpnia 2012 r. nr [...] domagając się jej uchylenia wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie W. J. zarzucając jej:

1. Istotne naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tzn.:

- a) art. 7 oraz art. 77§ 1 k.p.a. poprzez niewłaściwe i niewyczerpujące przeprowadzenie postępowania dowodowego,
- b) art. 80 k.p.a. poprzez nieoparcie decyzji na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, czyli naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów,
- c) art. 8 k.p.a. poprzez zawarcie w treści decyzji danych osobowych innej osoby niebędącej wnioskodawcą ani osobą powiązaną ze sprawą w jakikolwiek sposób,
- d) art. 8, art. 11 k.p.a. oraz art. 107 3 k.p.a. poprzez nieodniesienie się przez organ II instancji w sposób rzeczywisty do twierdzeń (zarzutów) strony zawartych w odwołaniu i uzupełnieniu odwołania, oraz w konsekwencji powyższych naruszeń:

2. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1, art. 15 oraz art. 97 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2009 r. Nr 189, poz.

1472 z późn. zm., dalej: ustawa o ochronie) poprzez nieudzielenie mi ochrony w żadnej formie na terytorium RP.

W uzasadnieniu skarżący wskazał m.in. iż Rada w treści decyzji zawarła dane osobowe innego, nieznanego mi cudzoziemca. Na str. 7 decyzji Rada wskazuje, iż "dostępne informacje na temat sytuacji w kraju pochodzenia Wnioskodawcy pozwalają stwierdzić, że nie istnieje realne zagrożenie bezpieczeństwa Pana S. P. w przypadku reemigracji". Zawarcie danych osobowych innego cudzoziemca w decyzji, która powinna dotyczyć mojej indywidualnej sytuacji, budzi uzasadnione wątpliwości co do sposobu przeprowadzenia postępowania w mojej sprawie. Może to bowiem wskazywać, iż sprawa nie została właściwie przeanalizowana oraz że nie zostały wzięte pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy. Powołanie się na inne dane osobowe w decyzji niż dane wnioskodawcy może również prowadzić do wniosku, iż decyzja ta nie dotyczy - w całości lub w części - w ogóle wnioskodawcy, a osoby wymienionej w treści decyzji (Pana S. P.). Umieszczenie w treści decyzji danych osobowych odmiennych od danych wnioskodawcy nie budzi ponadto zaufania do organów administracji, co stanowi naruszenie art. 8 k.p.a. Powyższy fragment decyzji świadczy również o wadliwości uzasadnienia decyzji wydanej w mojej sprawie, jako że powinno się ono odnosić wyłącznie do mojej sytuacji, moich powodów ubiegania się o nadanie mi statusu uchodźcy w Polsce, a nie do sytuacji innych podmiotów np. Pana S. P.

Ponadto w ocenie skarżącego Rada w treści decyzji nie odnosi się do argumentów przedstawionych przez niego w odwołaniu i uzupełnieniu odwołania z dnia 20 sierpnia 2012 r. Tymczasem w uzupełnieniu odwołania wskazano m.in., iż przyczyną odmowy udzielenia mi zgody na pobyt tolerowany wskazane przez Szefa Urzędu w treści decyzji (fakt, iż jestem zdrowym, pełnoletnim mężczyzną, stwierdzenie, iż wydalenie mnie nie spowoduje rozłąki z moją rodziną) nie są wystarczające w świetle obowiązującego prawa i orzecznictwa polskich sądów administracyjnych oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Wskazał również na wady postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Szefa Urzędu (konkretne naruszenia art. 7, art. 77 §1 oraz art. 80 k.p.a.). Organ I instancji nie zbadał w pełni jego sytuacji w kontekście przesłanek uzyskania ochrony na terytorium Polski (pomiął kwestię wpływu wydalenia na prawa małoletnich braci, nie odniósł się do kwestii naruszenia prawa do życia prywatnego na skutek realizacji decyzji o wydaleniu z RP). Nieodniesienie się przez organ administracji w żaden sposób do twierdzeń strony, którym przypisuje ona znaczenie w sprawie, stanowi istotne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego.

W ocenie skarżącego organ II instancji odnosi się do głównego powodu złożenia przez niego wniosku o nadanie statusu uchodźcy w Polsce (prowadzenie życia rodzinnego na terytorium RP) w sposób bardzo skrótowy. Uzasadnienie decyzji obejmujące kwestię spełniania przesłanek udzielenia mi zgody na pobyt tolerowany na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 1 a ustawy o ochronie stanowi wyłącznie jeden akapit na str. 9 decyzji Rady. Ponadto zdaniem skarżącego w większości ta część uzasadnienia jest słowo w słowo przekopiowana z decyzji Szefa Urzędu, pomimo wykazania przez niego w treści uzupełnienia odwołania niezasadności poglądów organu I instancji w tym zakresie. Rada powtarza nawet za Szefem Urzędu błąd dotyczący podstawy prawnej ochrony życia rodzinnego - nie jest nią art. 8 Kodeksu Postępowania Cywilnego - KPC, tylko art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka — EKPC, a ochrona ta wynika z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka - ETPC, a nie bliżej niezidentyfikowanego podmiotu - ETPS.

W ocenie skarżącego, nie jest to uzasadnienie wystarczające i spełniające wymogi przewidziane dla uzasadnienia decyzji administracyjnej wymienione w art. 107 § 3 k.p.a., zwłaszcza że niniejsza sprawa dotyczy kwestii bardzo istotnej tj. naruszenia jego i jego rodziny prawa do życia rodzinnego i praw dziecka, a zatem organ powinien z szczególną starannością uzasadnić swoje stanowisko dotyczące możliwości naruszenia powyższych praw na skutek wydalenia mnie z terytorium RP.

Skarżący nie zgadza się z poglądem Rady, iż fakt legalnego pobytu jego rodziców i braci (całej mojej rodziny) w Polsce nie stanowi podstawy do udzielenia mu zgody na pobyt tolerowany. Wbrew sugestiom Rady - w niniejszej sprawie nie chodzi o jakiegokolwiek relacje rodzinne, ale o najbliższą rodzinę: rodziców i braci. Ponadto w ocenie skarżącego w treści uzupełnienia odwołania wskazała on na liczne argumenty przemawiające za tym, że ingerencja w jego prawo do życia rodzinnego jest niedopuszczalna. Organ pominął je milczeniem. Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: ETPC) dopuszczalne jest udzielenie ochrony określonej w art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej: EKPC), którego dotyczy art. 97 ust. 1 pkt 1a ustawy o ochronie, dorosłemu cudzoziemcowi. Jak jednak wskazuje ETPC, związek pomiędzy dorosłymi korzysta z ochrony wynikającej z art. 8 EKPC tylko wtedy, gdy zostanie wykazane istnienie dodatkowych elementów zależności, różnych od normalnych związków uczuciowych"(tak też: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 4 lutego 2010 r., sygn. akt V SA/Wa 1442/09). Na takie "dodatkowe elementy zależności" wskazano w toku postępowania. Skarżący podkreślił bowiem, iż wyjechałem z kraju pochodzenia w wieku 14 lat, od tej pory nie wyjeżdżałem z Polski. Przebywa wraz z całą rodziną w Polsce od 8 lat. Mieszka z rodzicami i braćmi. Pomaga rodzicom w utrzymaniu domu. Uczestniczy także w wychowywaniu młodszych braci z którymi jest on bardzo związany, często się nimi opiekuje. Żaden z organów administracji decydujących nie wziął powyższych okoliczności pod uwagę, mimo iż były one im wiadome, co stanowi naruszenie art. 80 k.p.a., oraz art. 7 i 77 §1 k.p.a..

W ocenie skarżącego w uzupełnieniu odwołania wskazał również - wbrew twierdzeniom Rady - na okoliczności przemawiające za nieproporcjonalnością wydalenia go z Polski.

Podkreślił, iż jeśli zostanie wydalony do kraju pochodzenia, na skutek wpisania jego danych do wykazu osób niepożądanych na terytorium RP i Systemu Informacyjnego Schengen przez okres 3 lub 5 lat nie będzie mógł wrócić do Polski i spotkać się z rodziną, jego bliscy nie mają zaś paszportu i mają problemy z jego uzyskaniem. Tym samym nie będą mogli odwiedzić go w [...]. Okoliczność ta została pominięta przez Szefa Urzędu i Radę, pomimo jej podkreślenia w treści uzupełnienia odwołania. Niezbadaanie tej okoliczności stanowi naruszenie art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a.

Nie zgadza się on ze zdaniem organu, iż wystarczające jest dla poszanowania prawa do życia rodzinnego przez władze RP przymuszenie cudzoziemca do kontaktu z całą rodziną przez kilka lat wyłącznie za pośrednictwem telefonu czy komputera. Przy przyjęciu, iż powyższe rozumowanie Rady jest prawidłowe, norma wyrażona w art. 97 ust. 1 pkt 1a ustawy o ochronie byłaby bezużyteczna. Tymczasem ustawodawca polski wprowadził ją do porządku prawnego, by chronić życie rodzinne cudzoziemców przebywających na terytorium RP. Nie można zatem uznać, że fakt dostępności w [...] środków komunikacji jest wystarczającym argumentem przemawiającym za

odmową udzielenia mi zgody na pobyt tolerowany.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone między innymi art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U Nr 153, poz. 1269) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2012, poz. 270 ze zm. zwanej w dalszej części p.p.s.a.), sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego.

Przedewszystkim odnosząc się do kwestii statusu uchodźcy należy stwierdzić, że decyzja w tej mierze tak, jak i w odniesieniu do ochrony uzupełniającej jest prawidłowa.

W pierwszym rzędzie podkreślenia wymaga fakt, że zgodnie z art. 23 w zw. z art. 27 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z 13 czerwca 2003 r. (Dz. z 2009r.. nr 189, poz. 1472 z późn. zm.) postępowanie o udzielenie statusu uchodźcy prowadzi się na wniosek cudzoziemca, a wniosek ten musi zawierać jego dane, kraj pochodzenia i wskazanie faktów, mających potwierdzać okoliczności go uzasadniające. Zgodnie z art. 23 ust 2 ustawy rozpoznając wniosek o nadanie statusu uchodźcy rozpoznaje się jednocześnie wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej z tym, że ochrony tej udziela się dopiero wówczas kiedy brak jest podstaw do nadania statusu uchodźcy. Przepisy te określając zasadnicze dane wniosku wskazują tym samym, że to na cudzoziemcu spoczywa obowiązek wykazania prześladowania lub poważnego ryzyka jego wystąpienia w stosunku do niego. Jest to zrozumiałe jeśli się zważy, że to cudzoziemiec decydując się na opuszczenie swojego kraju w związku z doznanymi prześladowaniami lub żywiąc uzasadnione obawy ich doznania powinien je określić i jak najpełniej przedstawić wskazując, że dotyczą właśnie jego osoby. Okoliczności dotyczące prześladowań mogą być wówczas wszechstronnie ocenione. Jest przy tym rzeczą oczywistą, że prześladowania mogą mieć różne formy i różne podłoże, ale jest przy tym wymagane ażeby miały odniesienie do osoby cudzoziemca. Jest oczywiste również, że uzyskanie statusu uchodźcy jest możliwe wyłącznie wtedy kiedy prześladowania dotyczące cudzoziemca dotyczą jego rasy, religii, przekonań politycznych, przynależności do określonej grupy społecznej lub mają związek z jego seksualnością, a więc są określone w art. 1A Konwencji Genewskiej. Wykazanie takich prześladowań lub wykazanie istnienia poważnej obawy ich wystąpienia, pozwala na zastosowanie w odniesieniu do zainteresowanego cudzoziemca treści art. 13 ust. 1 ww.

W przypadku wnioskodawcy w niniejszej sprawie takie prześladowania jak słusznie wskazały organy nie miały miejsca. Cudzoziemiec opuścił kraj pochodzenia wraz z rodziną jako czternastolatek, w związku z czym, w kraju pochodzenia nie należał do żadnej organizacji społecznej, etnicznej, religijnej ani partii politycznej i nie prowadził działalności opozycyjnej względem władz [...]. Nie był nigdy zatrzymany, aresztowany ani skazany wyrokiem sądu. W związku z powyższym, brak jest argumentów za tym, że władze [...] bądź inne podmioty publiczne

mogłyby podjąć wobec niego jakiegokolwiek działania krzywdzące na tle jego rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej, czy poglądów politycznych. Słusznie wskazały organy, iż Pan V. Y. jest migrantem ekonomicznym, a nie uchodźcą potrzebującym ochrony w bezpiecznym kraju. W ocenie Sądu właściwie czekające organy rozpoznały i oceniły również sytuację w kraju pochodzenia w kontekście ubiegania się o ochronę międzynarodową, wskazując na brak zagrożenia dla życia i zdrowia skarżącego. Mając powyższe na uwadze zasadnie orzeczono o braku podstaw do udzielania skarżącemu statusu uchodźcy i ochrony uzupełniającej. Na powyższe rozstrzygnięcie wbrew zarzutom skarżącego nie może mieć wpływu wskazanie w jednym z fragmentów uzasadnienia błędnego imienia i nazwiska (nieznanej osoby). Bez wątpienia świadczy to o braku staranności w opracowaniu decyzji przez organ, niemniej jednak zarówno sentencja decyzji, jak i ciąg poczynionych ustaleń faktycznych nie budzą wątpliwości, iż jej adresatem jest skarżący.

W ocenie jednak Sądu organ odwoławczy niewłaściwie, z naruszeniem zasady dwuinstancyjności postępowania wyrażonej w art. 15 k.p.a rozpoznał sprawę w zakresie przesłanek uzasadniających ewentualnie udzielania skarżącemu zgody na pobyt tolerowany. Słusznie w ocenie Sądu w tym zakresie skarżący zarzuca, iż organ ograniczył się jedynie do skopiowania i to z błędami uzasadnienia organu I instancji. Powyższe bez wątpienia narusza zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów wyrażoną w art. 8 k.p.a.

Mając na uwadze zarówno podniesione przez skarżącego zarzuty, jak i dokonują analizy akt sprawy w tym treści wniesionego przez skarżącego odwołania i jego uzupełnienia Sąd uznał, że nie doszło do dostatecznego wyjaśnienia podniesionych przez skarżącego okoliczności pod kątem art. 97 § 1 pkt 1 a ustawy o ochronie praw cudzoziemców. W treści tego artykułu wskazano m.in., że cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli jego wydalenie naruszałoby prawo do życia rodzinnego w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., lub naruszałoby prawa dziecka określone w Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526 oraz z 2000 r. Nr 2, poz. 11), w stopniu istotnie zagrażającym jego rozwojowi psychofizycznemu. Zgodnie z art. 8 Konwencji każdy ma prawo do poszanowania życia rodzinnego.

W rozpoznawanej sprawie skarżący powołując się na w/w przepis wskazywał dlaczego w jego ocenie winien on mieć zastosowanie w jego przypadku. Podkreślił, iż cała jego rodzina znajduje się w Polsce, mieszka razem z rodzicami i rodzeństwem. Pomaga rodzicom w utrzymaniu domu, ponadto w skardze podniesiono, iż obecnie skarżący uczy się w liceum. Z kraju pochodzenia wyjechał jako dziecko i nie ma tam żadnej rodziny, zaś jego wydalenie skutkować będzie brakiem możliwości widywania najbliższej rodziny przez wiele lat. Tym samym zdaniem skarżącego decyzja o wydaleniu stanowi ingerencję w jego życie rodzinne, albowiem jej skutkiem będzie rozłączenie go z rodziną. Wskazać należy, iż prawo do poszanowania życia rodzinnego nie ma wprawdzie charakteru absolutnego i dopuszczalna jest ingerencja ze strony władzy państwowej, ale stosownie do art. 8 ust 2 Konwencji, ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa jest usprawiedliwiona tylko w przypadkach przewidzianych przez ustawę i gdy jest to konieczne w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia

i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób. Należy podkreślić, że ograniczenia prawa do życia rodzinnego muszą być konieczne (proporcjonalne). Organ odwoławczy w ocenie Sądu rozstrzygając o wydaleniu skarżącego nie odniósł się rzetelnie do wszystkich zarzutów i argumentów podniesionych w tym zakresie przez skarżącego. Nie uzasadnił zgodnie z wymogami art. 11 k.p.a przekonująco dlaczego uznał, iż w stosunku do skarżącego nie ma zastosowania zasada ochrony życia rodzinnego, o której mowa w art. 8 Konwencji. Nie odniósł się do zarzutów skarżącego i argumentów wskazujących na istnienie podstawy do zastosowania w jego przypadku w/w przepisu, co z kolei stanowi naruszenie art. 7 i 107 § 3 k.p.a.

Rozpoznając ponownie sprawę organ winien rzetelnie zbadać i odnieść się do poniesionych przez skarżącego zarzutów a zatem rozważyć sytuację osobistą i rodzinną cudzoziemca, w tym między innymi, długoletności jego pobytu w Polsce, ewentualne przeszkody do zamieszkania w kraju jego pochodzenia, w tym skutki wynikające dla rodziny z konieczności jej rozłączenia na skutek przeniesienia skarżącego do innego kraju, w kontekście możliwości zastosowania w stosunku do niego art. 8 Konwencji.

W ocenie Sądu dopiero dokładne wyjaśnienie wskazanych wyżej kwestii pozwoli organowi na prawidłowe rozstrzygnięcie w zakresie udzielenia zgody na pobyt tolerowany.

Mając powyższe okoliczności na uwadze i uznając, że z przyczyn wskazanych powyżej kwestia pobytu tolerowanego, nie została dostatecznie wyjaśniona, Wojewódzki Sąd Administracyjny działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. uchylił zaskarżoną decyzję. Ponadto w oparciu o treść art. 152 wstrzymał wykonanie decyzji w uchylonej części do czasu uprawomocnienia się wyroku. Orzeczenie o przyznaniu pełnomocnikowi kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu wydano w oparciu o art. 250 p.p.s.a